

filius possit, atque simul patriæ proditor, ut par erat, necaretur. *Æmil. Probus, de Græcis Imperator. in eo, Diodor. Sicul. 11. num. 265. Thucydid. lib. 1. n. 109. & Herodot. 9. à n. 4. Cùm moreretur Pausanias, lapis de cœlo cecidit, magno naturæ miraculo. David. Origan. Ephemer. Briet. V.C. ann. 287. signat duntaxat annum. & Plin. 7. cap. 58. Olympiadem respondentem. Quid & quomodo lapsum lapidis divinaverit Anaxagoras, dicendum, 28. Octobr. Vide 3. Mart. num. 35.*

25 De ejus sepulchro diximus, die 13. n. 25. Templum quò inclusus & reclusus, erat sacratissimum (Minervæ Chalcidicæ, cuius sacra post Romam evecta, uti dicemus, 19. Septembr.) inviolabile. Unde quia semianimis Pausanias è sacrario extractus, ut alibi moreretur; Minerva in Spartanos exarsit: ab illisque consulto Delphico Apolline, respondit; Deæ restitutum iri supplicem. At illi cum nullo possent pacto perficere, quippe in pulverem redactus; duas ex ære statuas Pausaniæ extructas, in templo Minervæ dedicarunt. Diodor. Sicul. d. n. 266. & Pausanias, cap. 99. Hic observat *ibid.* nonnunquam supplicibus profuisse Minervæ Chalcidicæ asylum, præter Pausaniam, qui impunitatem obtinere nunquam meruit puellæ occisæ, estò in Arcadiam profectus ad lustratores in templo Jovis. Accidit, quòd virginis Byzantiæ amore ductus, ambiret. Perducta est ad eum somno jam capto, lucernâ extinctâ. Ille repente strepitu excitatus (cùm perpetua animi turbatione & pavore agitaretur, sibi de prodenda Græcia consilio- rum conscius) insidias suspicatus, virginem acinace disecuit. Hoc profectò crimen, quo expulsus ab asylo, & nece necis virginis pœnas luit. Videlicet Rhodigin. 30. cap. 35. Cornel. Nep. in Pausan. Polyæn. de Strateg. lib. 8. Petav. 1. p. Ration. lib. 3. cap. 6. Briet. V. C. ann. 287. denique Plutarch. de Tarda Dei vindictâ. qui articum puellæ occisæ referens, ait: *Eam frequenter videbat in somnis, sibi dicentem:*

Minerva Chalcidica.

Pausaniæ status cur in ejus sano?

Ei apparebat in somnis, quam occidit virgo.

Plutarch Tu cole justitiam: teque atque alios manet ultor.

Ostracismus Atheniensis.

26 Athenis extinctus penitus ostracismus Plutarch. in Alcibiad. Excogitavit ejusmodi exilium Clisthenes in civitate potens, primusque ad bovem servandum civium damnatus suffragiis: Rhodigin. 21. cap. 44. In Nicia Plutarch. ait, primum fuisse Hipparchum, quod mihi suspiciosum, quoniam qui illo prior, Theseus in Scyrum ex Athenis à civibus relegatus. Plutarch. in eo, & Alexand. Neapolit. 3. cap. 20. Hoccine de-

decus pœnaque haudquaquam infligebatur flagitiosis, sed viris præpotentibus, quos excellentiâ aut potentiâ nimia graves, ne vergerent in tyrannidem, ad aequalitatem popularem non satis sibi compositos cives arbitrabantur. Aristotel. 3. Politic. Vigente maxime inter Niciam & Alcibiadem discordiâ, propositio ostracismo, seu exilio decennali, quo in tempore sine dubio alteruter eam calamitatem subiturus videbatur; tunc (infit Plutarch. in Nicia) erat inter fraudulentissimos, perfrictissimaque frontis cives Hyperbolus Perithædes, nulla ad audaciam à potentia, sed ad hanc ab illa progressus, & qui ob gloriam, qua in urbe erat, urbis esset infamia. Is eo tunc tempore tutissimum sese ab ostracismo ratus (quippe qui carcere se & compedibus digniorem sciret) sperans alterutro horum ejecto, sibi alterum adversarium fore; haud obscuram latitiam, quam ex eorum dissensione ceperat, ferebat, & contra utrumque populam instigabat. Itaque Nicias & Alcibiades ejus malitiâ cognitâ, clam inter se colloqui, factiones inter se conciliatas in unum corpus redegerunt: edoque effecerunt, ut neuter ipsorum, sed Hyperbolus ostracismo pelleretur: quod ut initio risum populo, jocosque movit; ita postea pessimè eos habuit, contumeliam arbitantes, quòd dignitatem supplicij tam impuro homini irrogari, imminuissent. Itaque Hyperbolus ultimus ea penâ, neque post eum quisquam alius affectus est. Ad rem Plato Comicus, de Hyperbolo:

Quis Hyperbolus?

Extinguitur ostracismus.

Plato.

Statua Eglæ athlete.

Mutus loquitur.

Passus quidem est suis bene digna moribus: Sed se, suis indignaque stigmatibus tulit. 27 Eodem in die auctore Gaza, statua erecta Eglæ Samio, inclyto Athletæ in Olympia victori, de quo refertur ab Aulo Gellio, quod mutus loqueretur, ut Croesi filius. Samius quispiam Athleta, nomen illi fuit Eglæ, cum antea non loquens fuisset; ob similem dicitur causam loqui cepisse. Nam quum in sacro certamine sortitio inter ipsos & adversarios non bonâ fide fieret, & sortem nominis falsam subijci animadvertisset; repente in eum qui id faciebat, sese videre quid faceret, magnum inclamavit: atque is oris vinculo solutus, per omne inde vitæ tempus non turbidè, neque adhasè locutus est: lib. 5. cap. 9. & Valer. Maxim. 1. cap. 8. in Exter. num. 4.

DIES XXIV. FEBRUAR.

VI. K.

Statio 27. Luna.

Seth obiit.

Adoni-Bezec.

Abner in-visit David, cui Micholem tradidit.

1 **G**Rad. 4. Solis in Piscibus, qui putrealis. Dariot. & in quo statio 27. Lunæ, dicta prima germinatio, est que statio siccitatum. Kirch. 2. Oedip. Copr. class. 7. cap. 10. finitur grad. 17. Cauda Ceti vespere occidit. Junctin. K. A. Hyemat maturind. Ptol. Unicornis humi jacens supinus. Sphær. Arab. Obiit Seth, juxta Torriell. in Tabul. ann. 1042. Ad 15. Jul. n. 1. Anno secundo exitus Israël de Ægypto, cum esset in Sina, Moyfi intimatur dispositio erectionis Tabernaculi. Exod. 40. à v. 1. juxta Genebr. & Scaliger. in K. Ridendus Reufnerus, qui astruit hodie à Noè factam extremam explorationem siccitatis terræ post diluvium, per columbam non revertam. Vid. 25. Januar. 1.

2 Anno ab hinc 1044. juxta Briet. & Turfelin. post mortem Josue primo, Duce Salmone, Calebo, vel Othoniele (de quo præclariore Expositores & Chronici ambigunt) qui tantum Principes quoad res bellicas (ut observat Torriellus in Annal. 2594. n. 2.) bellum detonuit in Chanaanos & Pherzeos, adjuvante factione tribu Simeon, ac supremam in interregno habente potestatem concilio Sanhedrim, cuius Princeps Phinees. Interfectis ex prævio exercitu decem millibus, sequebatur Adoni-bezec, quem reliquis superioribus copijs invenerunt juxta Regiam Bezec, in tribu Juda, uti notat Adrich. n. 65. & comprehensum detruncarunt, ejus abscisis summitatibus manuum & pedum, justissimo judicio; quia idem exercuerat cum septuaginta Principibus, quos subegerat, compellens illos siccine reliquias ciborum funere de mensa regia. Joseph. Gorionid. in Judaic. histor. Adductus ita mutilatus in Jerusalem, ut ejus deformitate filijs Juda dederetur civitas; mortuus est ibi. Judic. 7. vid. diem 27. n. 2.

3 Haud brevi tempore conciliatio filiorum Israël ex undecim tribubus fieri poterat, ut optabat David & Abner; ut relicto Isboseth, qui jam sex menses supra septennium ferè attigerat, ex quibus super Israël habenas regiminis moderabatur; transirent in partes Davidis, qui regnabat super Juda. Abner promiserat, & cunctos, incio Isboseth, conciliaverat; desiderans David videre, qui à fratre, quam secum habebat, petierat Michol. Hinc nactâ occasione deauravit abitum sine fratris suspitione, ad David, spondens se Micholem ad Regem

Tom. 1. Ephem.

Juda adducturum; hoccineque obsequioso velamine, sibi coram Davide consulere. Assumptâ igitur secum Michole, quam sequebatur, cui tradiderat pater, Phaltiel plorans; juxta Jerusalem in Bahurim, hunc Abner regredi iussit, & introivit Hebron, quem perhumanè cum abalienatâ conjugè suscepit David, ac regio convivio. Briet. Ann. 2985. ex 2. Reg. 3. à 15. & Joseph. 7. Antiq. cap. 1. quem sequitur Comestor, hic, cap. 5. Vide diem 28. n. 2.

4 Ab hinc ann. 75. mortuo Salomone; post justa, & super domum Juda & Benjamin, quæ adhasit ei spontè, Rege constituto Roboamo in Jerusalem; decrevit cum Regia, magnificoque apparatu transire in Sicheim, quò expectabat universus Israël (evocato ex Ægypto jam Jeroboamo, cui Ahias post Salomonem prædixerat regnum, uti dictum 18. Januar. à n. 3.) ut illum constitueret cunctorum Regem. Rabbini in Biblia, apud Bartholoc. 3. Reg. 12. 1. Joseph. 8. Antiq. cap. 3. Quidam ex proceribus in Ægyptum miserunt, qui Jeroboamum revocarent: qui cum ad eos in urbem Sicheim venisset, etiam Roboamum eodem pervenit. Haud aliò ibi ductus, nisi in odium domus David, ut ansam ex stulto Principe in sublevationem quæreret; & uti promissum, in Solum per fas vel per nefas perveniret. De gravamine tributorum quæstus est Israël, & ut consuleretur de postulatis, dilata sunt comitia usque in diem tertium, uti videbimus.

5 Die sequenti à transmigatione Jechoniæ vidit Jeremias in templo duos calathos plenos ficis optimis & pessimis, incipiente regnare Sedecia. Adrich. Ann. 3363. In malis, signato Sedecia cum ejus Principibus, à Nabucho invitè captò, atque in Babylonem ducto. In bonis, Jechonia cum Principibus ejus, spontè dedito Babylonio, juxta iussu Jeremiæ: qua de causa Deus per Evilmerodach, filium Nabuchi fuit exaltatus, & semen ejus redijt in terram Israël. Ita Hieronym. & Lyran. in Jerem. 24. à 1. & Adrichom. in Chronic. ex ipso, & Seder-Olam Zuta.

6 Elapsis post hujusmodi visionem 35. annis, & post restitutionem in thronum juxta dicenda, 26. Octobr. n. 8. quatuor mensibus, in fine anni moritur Nabuchodonosor Magnus. Torriell. in Tabul. Hac in die signant Rabbini in Seder-Olam, cap. 28. & postera fuisse sepultum. Torriello placet, Anno, 3470. n. 2. mandasse Evilmerodach filio, imperij hæredi, & in dignitate successor, educere è carcere Jechoniam. Cum pu-

Roboam constituitur Rex Juda.

Viso Jeremiæ de ficibus bonis & malis.

Moritur Nabuchus Magnus.

An testamento ejus Jechonias educus de carcere?

blicum edidisset monumentum sublatâ sibi à Deo, atque redditæ rationis ; non diu postea Nabuchus superstes fuit : sed paulo antequam moreretur, vaticinatus est de Cyro, Babylonis everfore, quem semiasinum appellavit. Ita Briet. Ann. 3471. ex Megasthene, & Eusebio.

Predicit muris va-
stationem
Babylonis,
& evanuit

Cyrus cur
dicitur ma-
lus?

7 Eusebius ergo ex Alpheo, lib.9. de Præparat. Evangel. cap. ult. inquit, Nabuchodonosorem, maximè cum floreret ejus imperium, subito furore divinitus correctum, magna voce exclamasse, ac prædixisse Babylonicæ regni exterminium, per mulum (scilicet Cyrum ex i'ersa & Medo) hisque dictis, repente ex eorum oculis evanuisse. Idem refert ex ipso Perer. Præfat. in Daniel. 4. Modò hæc vera, falsum profectò cadaver ejus eductum fuisse de sepulchro, ac disceptum minutim, ne resurgeret, ut iterum regnaret, uti dicunt Rabbini in Seder-Olam cit. & videbimus, postridiè. n.7. Juxta Genebrard. Ann. 3628. & Kimhi, in Jerem. 34. Sedecias statim post Nabuchi obitum, mortuus est. Statim intellige post triduum, quo die Jechonias ejus nepos exaltatus fuit ab Evilmerodach, ut dicitur Seder-Olam, d. Adi, 17. Decembr. n.4.

Gesta in-
fama Na-
buchi Mag-
ni.

In Babylone duo mi-
racula Or-
bis.

8 Ejus successor dicitur ab aliquibus Evilmerodach, qui Balthasar. Comestor fingit alium Nabuchodonosorem, distribuens inter utrumque gesta à solo Magno, præut refert Joseph. 10. Antiq. cap. 11. nimirum, Judæos captivos in colonias sparsisse, summè Babylonem ornasse, potissimè Beli fanum ex hostium manubijs, munitum Euphratis alveum, quin illo uti possent oppugnantes urbem in hostilitatem, quam tribus muris munivit, & etiam paternæ contiguam aliam regiam construxit, visis in eadem urbe duobus orbis miraculis, nempè muris è latere cocto & vitumine, & simul pensilibus hortis in lenocinium uxoris, quæ nata in Media, cupiebat videre in urbe similitudinem patriæ. Cuncta insignia, sed cunctis majus, quòd amplissimum ac superbum palatij ædificium intra quindecim dies absolutum fuit: ait Joseph. d. Digladiatur vanifonè, verùm fidem non meretur; sicut nec Comestor in designatione alterius Nabuchi. Inquirunt permulti de salute æterna Nabuchi. Ignorant, ideo disputant, & disputantes astruunt, quod singulis placet, quasi ab opinione cuiusvis penderet certitudo salutis vel damnationis.

Jechonias
educitur à
carcere.

9 Hac etiam in die eductum è carcere Jechoniam ab Evilmerodach, refert Marius in Kal. Judaic. sed fallitur, ut videbimus die seq. à n. 5. A Jechoniæ exaltatione, decur-

su annorum 440. calculo Turfellini, Brietijque; milites ingenti congiario, magnisque pollicitationibus aureorum montium & amicorum interventione, sollicitavit Tryphon tories perfidus Regem Syriæ constitui, quod obtinuit, imposito sibi diademate, interfectò prius Jonatha, & etiam puero Rege. Torniell. ann. 3912. n. 3. Cum iter faceret cum Antiocho Rege adolescente, dolo occidit eum, & regnavit loco ejus, & imposuit sibi diadema Asia. 1. Machab. 13. à 31. Joseph. 13. Antiq. 12. inquit: Sparsò rumore, quòd inter exercendum se, esset extinctus: id est, dum à Chirurgis curaretur, mortuus esset. Saliarius & Briet. Ann. 3913. Pupillum suum vix decennem (inquiunt) calculo laborantem finxit apud populum: itaque medicis corruptis, cum secundum obtulit à quibus puer infelix dirè tortus interiit. Totum ex Livio, Epitom. lib. 75. Tunc truculentia rexit, quòd perfidia doloque nactus: unde Cleopatram cum filijs ex Demetrio secessit in Seleuciam, civitatem munitam, & Antiochus Sideres fugit in Greciam. Expositores Serarius, Sanctius, Alapid. Lyran. & Carthusian. cum D. Thoma loc. cit. Genebrard. Ann. 3969. Adrichom. 3824. Petav. 1. p. Rationar. tempor. lib. 4. cap. 10. & Petr. Comest. in Machab. cap. 13. Ex Ethnicis Justinus, lib. 36. Histor. ait: Trypho qui se iutorum Antiocho substituit à populo laboraverat; occiso pupillo, regnum Syria invadit. In Synagoga legebatur hac die à cap. 1. Levit. usque ad 6. exclusivè, & Isai. 43. 21. ad 44. 24. Bernard. Lamy.

Thrypho
regnat in Sy-
ria, inter-
fecto dolo-
se Rege pue-
ro

Antiochus
Sideres fu-
git in Gre-
ciam.

Regifugium

10 Romæ præfigitur Regifugium. Goltz in Fastis, pag. 9. & Ovid. 2. Fastor. à v. 861. ubi: Tarquinus cum prole fugit, &c. Rex ultimus Romanorum (suffectis atque institutis Coss. L. Junio Bruto, & Tarquinio Callatino) ob Lucretiæ stuprum: quo crimine de ejciendis ex Urbe tyrannis, cogitur & decernitur. Rex superbus Senatus consultum præsentens, Romam venit, ut impediret consilium; sed invenit portas murorum clausas: immò dum ad castra Ardeæ posita, revertitur; à cunctis Ducibus ac militibus cum prole, consanguineis & sequacibus fugatur. Tit. Liv. 2. à sect. 1. Briet. v. c. ann. 242. Rosin. 4. cap. 4. & 6. Anton. Constant. & Paulus Marfus, in loc. cit. Ovid. atque Aufon. Edyl. 26. v. 13. ubi:

Nec Regifugium, pulsus ex urbe tyrannis,
Latum Romanis, fas reticere diem.

Ovid.

In præfugium expulsionis, illo die latravit serpens. Plin. 8. cap. 45. Canem locutum, Alex. ab Alexandr. 3. cap. 15. Anguis ex columna lignea elapsus, cum terrorem fugam-

Portentum
in expul-
sione Tar-
quiniorum.

que

que in Regiam fecisset; ipsius Regis Tarquinij non tam subito pavore percussit pectus, quam anxius implevit curis. Bulenger. de Prodigijs, cap. 5. Alia apud Dempster. in Rosin. 3. cap. 8. Smetium in Fast. & Plutarch. in Poplicol.

Fugia &
Pellonia.

Fugalia.

Rex Sacra-
rum.

Sacra Tel-
luri.

Triumph.
Sempronij
Sophi.

Templum
Telluris.

11 Addit Dionys. Halicarnass. 4. Antiquit. Roman. à n. 51. Vultures magno agmine advolantes, pullos trucidarunt implumes: ipsasque aquilas à pastu redeuntes, quæ nidos habebant non longè à Regia, in procerâ palma cacumine, disperserunt. Flavius compilerator Faustor. Roman. Regifugium nectit cum sacris Deæ Fugiæ & Pelloniæ, quæ quidem ita dictæ à fugandis & pellendis hostibus, in alacritatem populi (in articulo præsentis haudquaquam extra propositum, quàm Tarquinij expulsi & fugati) quæ sacra Fugalia dicta; in quibus, ut videbimus, 17. Martij, n. 13. populus non oblectabatur, sed furebat tanta latitiæ debacchatione, ut August. 2. Civit. cap. 6. dixerit hæc fugalia, Fugalia pudoris. Vives hic Smet. d. & Rosin. 2. cap. 19. & 21. Ex Tarquiniorum expulsionem tota Urbis latitia: ex tuncque Regis nomen Romanis odiosum: ita, ut quia sacrorum primas, Rex dicebatur (ut dicitur 24. Martij, n. 6.) post sacrum peractum in Comitijs, quàm concitatissimè ab æde fugiebat, populo vitulante. In hunc modum instituta Republica (dixit cunctis post exagitatos Tarquinos, L. Jun. Brutus) frumminibus gubernationis regia absque agnatis illi incommodis: & ut nomen regium auspiciò in hanc civitatem receptum servetur religionis causa, ut sacrum & creetur semper Rex, cui honor hic sit perpetuus, & immunitas à militia: nec aliud negotium habeat quàm curam sacrorum; quæ per Reges factitabatur antea. Halicarnass. d. n. 58.

12 Hoc in die ann. v. c. 331. templum dicatum Telluris; & post ann. 113. ædes etiam dicata Saluti. Marlian. cap. 36. Templum Telluri post bellum Picenum, de quo Florus, lib. 1. cap. 19. Domiti ergo Picentes, & caput gentis Asculum Sempronio Duce; qui treme inter prælium campo, Tellurem Deam promissa æde placavit. Hoc opus non fuit Sempronij Atratini, qui ann. præfat. fuit Consul, sed Sempronij Sophi, qui de Picentibus triumphavit, ut constat ex Goltz. in Fastis, pag. 82. & Freinshem. in loc. Flori. Unde prius videtur erecta Ædes Salutis (quod ann. 444.) quàm Telluris, quod factum ann. 485. Marlian. in Epitom. 3. cap. 12. Vovit hoc Sempronius (inquit) qui dum ad Asculum, Picentiorum caput, cum hoste pugnat, terra tremuit. Ut igitur Deam Tellurem, quam

iratam putabat, placaret; templum hoc illi vovit, ubi nunc Ecclesia S. Salvatoris in Tellure, è regione Divi Petri in viculis. Templum edificatum in area, ubi domus Spurij Cassij, regnum affectantis, eversa est. Tit. Liv. videlicet, lib. 2. à sect. 125. diximus, 7. Januar. n. 21. In solo autem adem Telluris fecit. Itaque quod prius domicilium impotentis viri fuerat, nunc religiose severitatis monumentum est. Valer. Maxim. 6. cap. 3. n. 1. Plin. 34. cap. 6. & Cicer. pro Domo sua, qui etiam asserit, ibi esse Armentarium. De Dea Tellure; plura Augustin. 4. Civit. cap. 10. ubi: Terram etiam Matrem Deorum vocant. Hic aliquas differentias voluit esse, atque in ipsa terra aliud terram, aliud Tellurem, aliud Tellumonem putant. Terram scilicet pro elemento, Tellurem pro Dea, Tellumonem pro Pluto, divitiarum Numine. Lactant. 1. cap. 22. & 3. cap. 7. ait: Terra partem uberem seracemque à Porphyrio, in Theologia mystica, Cererem vocari: Lapidosam vero, montosam & parùm fertilem, Rheam, sive Opem.

Ibi arma-
mentarium

Tellumo
Deus.

Imagines
Telluris.

13 In hoc die propositum est Telluris imago, quam exhibuimus 26. Januar. n. 11. ex Boccaccio; quam, uti M. Varronis, ponit & exponit Augustin. lib. 7. cap. 24. irridens & Numen, & in unico Numine plura Numina. Ad elementum juxta prædictas acceptiones Telluris, præcæ diringuntur hieroglyphicæ imagines. Ita apud Ægyptios obijcitur bovis figura, ut intelligatur terra, sicut pro cœlo Argos, bovem custodiens, quia species quædam præ se fertur stellarum cœlestium in splendore oculorum. Macrobi. Saturnal. cap. 19. Imago, apud Hemelar. Aureor. numism. Tabul. 31. est habitu Deæ fœmina, sedens in curru, capite turribus coronato, dextro brachio sedi innixa, sinistra clypeum sustinens (quem alij dicunt tympanum) super genu collocatum; & ab utroque latere singulæ lænæ, quatuorque leones. Ferè eadem apud Chartar. de Imagin. pag. 146. & Albricum, uti signabimus, 28. Mart. n. 21. Similiter describit Lucretius, de Rerum natur. lib. 2. à v. 601.

Lucret.

Muralique caput summum cingere coronâ,
Eximjs munita locis, quod sustinet urbes.
Sedibus in curru bisjugos agitare leones:
Aeris in spatio magnam pendere docentes
Tellurem, neque posse in terra sistere terram.

14 Multoties imago ejus erat, nullam habere; ut inter Germanos sub nomine Numinis Herthi. Tacitus de Morib. German. cap. 40. Herthum (ait) id est, Terram-Matrem colunt: eamque intervenire rebus hominum, inveni populis arbitrantur. Est in-

Herthum
Tellus.